

HEATHER
GUDENKAUFVÁ

DOKONALÍ
HOSTITELIA

HEATHER
GUDENKAUFČOVÁ

DOKONALÍ
HOSTITELIA

DOKONALÍ HOSTITELIA

HEATHER GUDENKAUFOVÁ

Original title: THE PERFECT HOSTS by Heather Gudenkauf

Copyright © 2025 by Heather Gudenkauf

By arrangement with the Andrew Nurnberg Associates International Limited.

No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission. All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad © Miroslav Olas

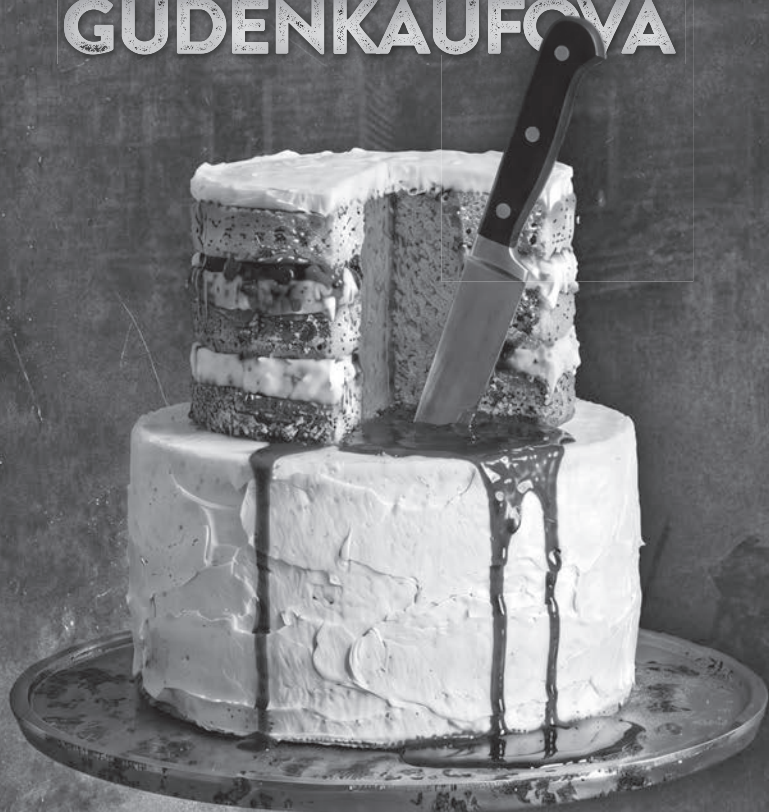
Redakčná úprava a korektúry: Ľubomír Závada

Grafická úprava: Radim Jančovič - GRATYP

© Citadella Publishing, 2026

ISBN: 978-80-8182-306-0

HEATHER
GUDENKAUFVÁ

DOKONALÍ
HOSTITELIA

*Na pamiatku mojej mamy,
Patricie A. Schmidovej*

Ohlasy na romány

HEATHER GUDENKAUFOVEJ

„Jedinečná a pútavá! Len tak sa dá zhodnotiť kniha *Everyone Is Watching*. Skutočne som si užila každú jednu stránku a pri niektorých zvratoch som doslova onemela od úžasu.“

— Freida McFaddenová,
autorka bestselleru *The Tenant* podľa rebríčka New York Times

„Výborne spracovaná, pohlcujúca a priam bolestivo napínavá... Inými slovami: fascinujúca.“

— New York Times

„Inteligentné čítanie, podnetné na zamyslenie... Ak existuje niečo ako ‘triler na premýšľanie’, tak toto je ono.“

— Sandra Brownová,
autorka bestselleru *Blood Moon*

„Heather Gudenkaufová je majsterkou napätia.“

— Liv Constantine,

autorka bestselleru *Don't Open Your Eyes*

„*Nočný hosť* nie je len pútavá kniha. Je to silne návyková kniha“

— Samantha Downingová,

autorka bestselleru *Too Old for This*

„Majstrovské a celkom návykové... Plné napätia a správnej dávky hrôzy.“

— *Kirkus Reviews*

„Príbeh, ktorý je tak mrazivo realistický, že by pokojne mohol kraľovať najnovším titulkom správ.“

— *Publishers Weekly*

1. Kapitola

MADELINE

MADELINE DRAKEOVÁ HĽADELA z okna svojej spálne, jednu ruku mala položenú na bruchu, druhou si clonila oči. Žiarivý kotúč slnka sedel ako koruna na vrcholkoch toho, čo Wes nazýval ich „vlastným kúskom Tetonu“. V dlhom tieni pohoria, pod zasneženými štítmi, ktoré teraz horeli dooranžova v zapadajúcom slnku, sa rozprestieral ranč Lone Tree. Ich domov. Dom s rozlohou takmer tisíctristo štvorcových metrov architekti dôkladne premysleli od základov až po medenú strechu, fasádny cyprusový obklad a veľké presklené steny.

Madeline vedela, že je trúfalé nazývať horu a tisícdvästo hektárov pod ňou svojimi. Vedela, že hora patrila len sama sebe. Stoická bohyňa, ktorá sa na ňu dívala celkom

ľahostajne, bez priazne či pohrdania. Táto myšlienka v Madeline napriek prekvapivo teplému májovému večeru vyvolávala zimomriavky a ona si, akoby sa chcela ochrániť, obopínala rastúce brucho.

Sviežo zelený upravený trávnik pod domom pripomínal golfové ihrisko a pozvoľna prechádzal do konských výbehov a stajní. Rad balíkov sena tvoril bariéru medzi dvorom a holým kúskom zeme, kde kone spásli lucernu až na samé koreňky. O sto metrov ďalej bol zaparkovaný elegantný striebřistý pickup Dodge z roku 1955. Po bokoch mal namaľované veľké čierne X a bol plný výbušnín. Veď aká by to bola gender reveal párty – v dnešnej dobe taká populárna oslava odhalenia pohlavia bábätka – bez kolosálneho ružového alebo modrého dymu? Bez dymu v tvare hríbika, ktorý by oznámil, či čakajú dievča alebo chlapca?

A potom tu bolo ešte rodeo. *Prekliate rodeo*, hovorievala Madeline, na ktorom si hostia mohli vyskúšať disciplíny ako jazda na neosedlanom koni, jazda na býkovi, preteky v bareloch či tímové nahadzovanie lasa. V rohu stodoly dokonca čakal aj mechanický býk. A aby toho nebolo málo, Wesovi sa nejakým zázrakom podarilo zohnať Rebu McEntire. Energická Reba mala priletieť práve včas a postarať sa o ten najlepší program.

Nešlo len o to zistiť, čo Madeline nosí pod srdcom. Bola to aj príležitosť pre jej manžela nadviazať kontakty a predviesť svoje kone i majetok.

Madeline vedela, že všetko, čo Wes robí, robí pre ňu a teraz aj pre dieťa. K ranču Lone Tree patrili pozemky,

ktoré odkázal Wesovi a jeho bratovi Dixovi ich otec. To však ešte nezaručovalo život bez starostí. Stále tu boli vysoké dane, hypotéka na dom a náklady na chov a výcvik koní i jazdcov svetovej úrovne. Tie boli priam astronomické. Drakeovci sa teda museli obracať, aby si udržali to, čo mali.

Za autom sa tiahli nedozerné lúky. Vysoké steblá tráv plápolali vo vetre a plazili sa až k úpätiu hory. Dlhochizné borovice sa týčili nad bystrinou so pstruhmi, ktorá sa šinula cez pozemok. Sivé vlky si do nej často skláňali huňaté hlavy a nachádzali v nej osvieženie.

Väčšina koní bola v ohrade, dostatočne ďaleko od hroziacej kakofónie. Madeline sa však o ne obávala rovnako ako o zvieratá, ktoré sa mali zúčastniť rodea. Akýkoľvek hlasný zvuk mohol mať traumatizujúci dopad, najmä pre mladé, plaché žriebätá a kobyly na ranči. Wes bol však presvedčený, že sa to nebude veľmi líšiť od strelby na terč. A tú kone počúvali celkom často, keďže s kamarátmi si rád trochu zastrieľal. Vraj je to ešte lepší variant. Jeden hlasný výbuch a bude po všetkom.

„Ahoj, kráska!“ ozval sa zdola Wesov hlas. Madeline odtrhla pohľad od snehom poprásených hôr a uvidela svojho manžela – s hlavou vyvrátenou hore, v jednej ruke držal kyticu slabožltých balónikov a v druhej výkonnú brokovnicu. Po jeho boku stál ich miláčik, verný pyrenejský horský pes Pip.

„Ahoj!“ zavolala Madeline naňho. Cítila sa všelijako, len nie krásna. Aspoň nie dnes. Letné biele šaty ju napínali na bruchu. Počas posledných niekoľkých dní sa jej brucho

alarmujúco zväčšovalo a látka sa jej nepríjemne zarezávala do pokožky. Vedela však, že jej manžel ju považuje za krásnu, a to jej stačilo.

„Ideš dolu?“ spýtal sa Wes, stiahol si z hlavy svoj svetlohnedý kovbojský klobúk stetson a pritisol si ho k hrudi. „Hostia už prichádzajú.“

Wes mal pravdu. Na dvor sa valil prúd priateľov, známych a susedov, kde na nich už čakal fotograf, pripravený zvečniť „hviezdy na červenom koberci“. Všetci vyzerali akoby vystrihnutí z nejakého seriálu z osemdesiatych rokov z Wyomingu. O lesk a eleganciu nebola núdza. Hostia sa obliekli presne podľa témy celej oslavy: *Perly alebo pištole*. Ženy, ktoré zvyčajne nosili legíny na jogu a vlasy v cope, mali na sebe westernové, no jednako elegantné koktailové šaty a perly, zatiaľ čo muži si obliekli tvrdé džínsy, kovbojské čižmy, klobúky a na širokých opaskoch im viseli puzdrá. Madeline bola presvedčená, že mnohé z nich ukrývajú nabitú zbraň. Wesovi priatelia, rivali, obchodní partneri, miestni rančeri, obchodníci s koňmi aj bankári mali zbrane jednoducho v obľube. Keď s týmto nápadom vyrukovala organizátorka večierka Alyssa, Madeline mala zmiešané pocity. Bolo to sexistické? Určite. Ale Alyssa to predala tak presvedčivo a navyše, pravda bola taká, že Madeline už nebavilo listovať vo vzorkovníkoch a jedálnych lístkoch a hľadať zladené detaily a balóniky.

„Hneď prídem,“ uistila ho Madeline. „Musím sa ešte obuiť.“

„Tak sa poponáhľaj,“ odvetil Wes zvesela. „Vôbec netuším, čo mám robiť s týmito balónmi.“

Madeline ho sledovala, ako sa vydal smerom k lúke a k autu, cestou sa vždy na chvíľu zastavil, aby privítal hostí. Balóny mu lenivo poskakovali nad hlavou a on dokázal pre hostí vždy na počkanie vyčariť svoj miliónový úsmev. Práve do toho úsmevu sa Madeline pred desiatimi rokmi bezhlavo zamilovala, keď jej sestra Wesa predstavila. Mala dvadsaťpäť rokov a pravidelne súťažila v jazdeckých pretekoch. Napriek vekovému rozdielu sa zasnúbili už po troch mesiacoch a necelý rok nato sa vzali.

Jedna z čašníčok pristúpila k Wesovi a Madeline videla, ako stuhol. Aj z tejto dialky si všimla, že je pekná. Okrúhlu tvár jej lemovali kratšie tmavočervené vlasy. Položila mu ruku na rameno a on sklonil hlavu, akoby sa snažil zachytiť, čo mu mladá žena hovorí. Zamračil sa, pokrútil hlavou a potom jej podal zväzok balónov, než sa bez ďalšieho slova vzdialil. Mladá žena tam chvíľu stála s balónmi v rukách, na tvári sa jej zračil porazený výraz. Vzápätí sa už náhlila späť k stánku s občerstvením.

Hoci bol Wes známy ako tvrdý obchodník a ešte tvrdší šéf, jeho strohé odbitie neznámej slečny bolo nezvyčajné aj naňho. Madeline to pripísala všeobecnému chaosu toho dňa. Predsa len, nestávalo sa každý deň, že by Reba priletela na ranč odohrať súkromný koncert.

Madeline sa zohla, zdvihla svoje ručne vyrobené čižmy z aligátorej kože a posadila sa na obrovskú manželskú posteľ. Pozrela sa dolu, sotva dovidela na špičky svojich prstov, nadvihla jednu nohu a pokúsila sa vklánuť chodidlom do čižmy. Narazila však na nekompromisnú prekážku

v podobe opuchnutých členkov. Do očí sa jej hneď nahrnuli slzy a zvalila sa späť na posteľ. Najradšej by vynechala celé to divadlo, ktoré malo čochvíľa vypuknúť na ich záhrade. Gender reveal párty plánovali celé mesiace, prípravy konečne vyvrcholili, no ona bola teraz príliš unavená, aby si to dokázala užiť.

Okrem toho jej bolo úplne jedno, či to bude chlapec alebo dievča. Nezáležalo na tom ani trochu, pokiaľ dieťa bude zdravé. A Johanna, jej pôrodná asistentka a najlepšia priateľka už deväť rokov, ju uistovala, že to tak aj je.

„Zlatko,“ ozval sa hlas od dverí. Madeline otvorila oči a uvidela nad sebou Johannu, oblečenú v džínsovej košeli a dlhej semišovej sukni so strapcami. „Prečo sa tu hore skrývaš?“

„Nevojdem sa do čižiem,“ ponosovala sa Madeline, v očiach slzy. „To dieťa mi asi kleslo až k členkom.“

„Za celé roky, čo robím pôrodnú asistentku, som ešte nezažila pôrod cez členky,“ zasmiala sa Johanna, prehodila si dlhý čierny vrkoč cez plece a sadla si na posteľ vedľa Madeline.

„Vidíš, všetko je raz prvý raz,“ povedala Madeline unavene a posunula sa, aby jej urobila miesto.

„Len sa ty neboj, všetko dobre dopadne,“ utešovala ju priateľka. „Žiadne dieťa cez členky, sľubujem. A aj keby náhodou, určite všetko zvládneme. Asi tak o šesť týždňov bude tvoje dieťa tu medzi nami, zdravé ako buk. O to sa už postarám. A potom budeš môcť znova jazdiť na tých príšerných opachách.“

„Haha,“ zasmiala sa sucho Madeline. „Všetci dobre vieme, že ich miluješ. Zakaždým, keď ma prídeš pozrieť, ťa vidím jazdiť na Maize.“ Kone na Lone Tree boli väčšinou poddajné, no Maize bola jednoznačne Johanninou obľúbenkyňou.

„Robím si srandu. No tak poď už,“ nástojila Johanna, spustila nohy z postele a postavila sa. Natiahla k nej ruku. „Veríš mi?“

„Vieš, že áno,“ odvetila bez zaváhania Madeline, chytila sa jej ruky a vytiahla sa do sedu.

„Počkaj,“ zastavila ju Johanna a zmizla v priateľkinom šatníku.

„Obuj si tieto,“ vynorila sa zo šatníka s párom bielych žabiek. „Sú oveľa pohodlnejšie ako tie kovbojky.“ Johanna sa zohla a jemne Madeline navliekla žabky.

„Keď myslíš,“ povedala Madeline sklesnuto.

„Áno, myslím. Vyzeráš nádherne. Tak poď, daj si perly a vyrazíme za tvojím publikom.“

„Myslíš za Wesovým publikom,“ spresnila Madeline a trochu nemotorne sa postavila na nohy. Pravda bola taká, že len málo ľudí na zozname hostí bolo jej alebo Wesovými priateľmi. Chov špičkových športových koní a výcvik jazdcov predstavovali neľútostný biznis a Madeline nemala žiadne ilúzie a nedala by ruku do ohňa za čestnosť svojich hostí. Isto by sa medzi tými, ktorí si mali čochvíľa pripíť na nadchádzajúce narodenie ich dieťaťa, našli aj takí, ktorí by ich bez váhania bodli do chrbta, ak by šlo o výhodné obchodné rozhodnutie. Madeline pohla prstami na nohách. Johanna mala pravdu. Žabky boli pohodlnejšie.

„Pravda,“ pripustila Johanna, „ale vieš, že teba majú oveľa radšej ako Wesa. Zvyšuješ jeho level oblúbenosti o tisíc percent.“

„Jasné,“ usmiala sa Madeline a prehodila si okolo krku trojradový náhrdelník z perál. „Každý predsa miluje Wesa. Ale pokojne mu povedz, že za to vďačí mne.“

„Och, to áno. Len čo sa mi naskytne príležitosť.“ Johanna chytila Madeline pod pazuchu a viedla ju zo spálne na podestu, z ktorej bol výhľad do obývačky. Ručne brúsené dubové podlahy dokonale ladili s modernými, strohými betónovými stenami. Pohodlné pohovky a kreslá v odtieňoch zelenej zútulňovali celý priestor. Cez široké okná bolo vidieť bujnú vegetáciu a vysoké stromy. Wyominské nebo žiarilo doľahlova a dotváralo ideálny podvečer na oslavu, aj keď v predpovedi sa zmienili o možnom daždi.

„Vieš,“ začala Johanna a sprisahanecky na ňu žmurkla, „môžem ti povedať, či budeš mať chlapca alebo dievča. Nikto iný to nemusí vedieť. Bude to také naše malé tajomstvo.“ Ako vždy, Johanna akoby vedela čítať jej myšlienky. Bolo by pekné vedieť to skôr ako ostatní, mať aspoň kúsok tohto dňa len pre seba. Ale nie, Wes sa chcel nechať prekvapiť spolu s hosťami. Veľmi si prial, aby ich priatelia a kolegovia boli účastní na jednom z najšťastnejších dní ich života. Wes miloval veľkolepé gestá. Čím väčšie publikum, tým lepšie.

„No čo povieš?“ Johanna zdvihla obočie. „Chceš to vedieť? O chvíľu to celé vypukne.“

„Nie,“ pokrútila hlavou Madeline. „Ak mi to povieš, bude mi to svieťiť na tvári. Všetci to uvidia.“

„Máš pravdu,“ súhlasila Johanna a preplietla si ramená s Madeline. „Si hrozná, nevieš klamať.“

Keby len vedela, pomyslela si Madeline.

Spolu zišli po schodoch, prešli obývačkou a vyšli cez presklené dvere na terasu, kde ich privítala dymová vôňa grilovaného mäsa. Pristúpila k nim tá istá čašníčka, ktorú Madeline videla pred chvíľou hovoriť s Wesom. Podávala im tácku s kúskami tatárskeho bifteku.

„Nie, ďakujem,“ reagovala Madeline, príliš nervózna na to, aby jedla. Dnes bol ten deň D. Deň, kedy zistia, či čakajú chlapca alebo dievča. Hoci jej na tom pramálo záležalo, vedela, že táto nepatrná informácia spraví celú chvíľu ešte skutočnejšou, akoby uchopiteľnejšou. Čašníčka sa obrátila na Johannu.

„Och, nie. Mäso nejem,“ namietla Johanna a mierne sa striasla.

Čašníčka nemala naponáhlo, a tak si Madeline mohla prezrieť jej tvár. Bola krásna. Veľké mačacie oči v kontraste s jej bledou pleťou vynikli prekvapivo nazeleno. A bola mladá. Mladšia, než si Madeline pôvodne myslela. Dvadsať-jeden, istotne ani o deň viac.

„Vyzeraš povedome,“ povedala Madeline. „Už sme sa niekde stretli?“

„Pravdepodobne na nejakej inej akcii,“ odpovedala dievčina. „Pre túto cateringovú spoločnosť pracujem už asi rok.“

Neboli ste náhodou v marci na oslave výročia Whitneyovcov?“

„Áno!“ Madeline si spojila fakty. „Asi si tam obsluhovala.“ Chcela sa práve opýtať, o čom sa predtým rozprávala s Wesom, keď sa čašníčka obrátila na Johannu. „Vy ste dula, však?“ opýtala sa nespelo.

„Vlastne som pôrodná asistentka.“

„Je v tom nejaký rozdiel?“ spýtala sa mladá žena. Madeline si prečítala jej menovku. Mellie. Potom sa na chvíľu stratila v myšlienkach, keď Johanna začala vysvetľovať, ako pôrodné asistentky poskytujú lekársku starostlivosť počas tehotenstva, pôrodu a po ňom, zatiaľ čo duly sa zameriavajú na informácie a emocionálnu a fyzickú podporu.

Trávnik nadobudol sviatočnú, priam karnevalovú atmosféru. Strop stanu s priehľadnou strechou ozdobili pam-povou trávou, lúčnymi kvetmi a žiarovkami rozličných veľkostí z kolekcie Edison. Desiatky stolov prestreté obrusmi čakali na neskoršiu grilovačku. *Piknik s noblesou*, tak to presne nazvala organizátorka večierka.

Večer mal začať hrami, lebo Alyssa bola presvedčená, že to znamenite rozprúdi zábavu. Hádanie interpretov piesní, tipovanie, ktorej celebrité patrí dané bábätko, hľadanie cumlíka a mnohé iné. Madeline razantne zamietla hru s názvom *Aký veľký máš pupok?* Nič na svete by ju neprinútilo nechať ľudí hádať obvod jej brucha. Napriek tomu Madeline dobre vedela, že v stávke je až groteskne veľa peňazí. A prečo? Aby hostia zistili pohlavie, výšku, váhu, farbu vlasov a ktovie, čo ešte. Madeline si dobre uvedomovala, že

Alyssa všetko naplánovala do najmenšieho detailu, a že táto spoločnosť stráví väčšinu času popíjaním drahého alkoholu a klebetením o osobe, ktorá práve nie je v miestnosti.

Po hrách by mala nasledovať večera: šalát z nakrájanej feniklovej vňate a zeleru, rebierka, grilovaný losos s barbecue korením a „dospeláckymi“ s'mores, ktoré nesmú chýbať na žiadnom poriadnom americkom večierku. Tieto budú pripravené zo škoricovo-grahamových sušienok, doplnené mliečnou čokoládovou polevou ganache, kandizovanými pekanovými orechmi a sladkým kokosom, a na vrchu ozdobené ocukreným našľahaným snehom a lúpanými mandľami. Madeline by stačili obyčajné s'mores, ale Alyssa tvrdila, že hostia z týchto „vylepšených“ budú úplne paf, takže súhlasila.

Tesne pred súmrakom sa hostia zhromaždia za dlhým radom balíkov sena na sledovanie veľkolepého odhalenia. Časníci a časničky budú pripravení s pohármi šampanského, na ktorých bude ružová alebo modrá cukrová vata, podľa toho, či explózia ukáže, že čakajú chlapca alebo dievča.

Madeline bude mať, samozrejme, šumivý jablčný cider. Potom príde na rad rodeo, kde niektorí z jej študentov predvedú svoje jazdecké schopnosti a mladí muži a ženy, ktorí sú v rodeu nováčikmi, sa posnažia upútať pozornosť v nádeji, že získajú sponzora. A potom sa predvedú hostia. Muži a niektoré ženy si zajazdia podgurážení na niektorých z pokojnejších koní za neustáleho pokrikovania a povzbudzovania davu. Nakoniec vystúpi Reba na vonkajšom pódiu, ktoré postavili len pre túto udalosť.

„Možno mám novú klientku,“ ozvala sa Johanna a vytrhla Madeline z myšlienok.

„Je tehotná?“ spýtala sa Madeline a pozrela sa na mladú ženu celkom inými očami. „To nie je možné.“

„Vraj je v štvrtom mesiaci. Neskôr sa s ňou stretnem a zistím viac.“

„Nemáme ju rady, však?“ overovala si situáciu Madeline. „Vieš, aká som bola ja vo štvrtom mesiaci? Už som sa nezmestila do ničoho.“ Zmocnil sa jej nepokoj. Prečo sa mladá, tehotná čašníčka rozprávala s jej manželom? A ako vôbec vedela, kto je?

„Si stále krásna,“ uisťovala ju Johanna. „Hej, nevidíš Daltona?“

Madeline prehľadávala more kovbojských klobúkov a hľadala Johanninho manžela. „Zatiaľ nie. Nešli ste spolu autom?“

„Nie, každý zvlášť. Vrátil sa z práce a našťaval sa na mňa. Zas raz.“

„Prečo?“ spýtala sa Madeline, hoci si vedela domyslieť prečo. Johanna a Dalton si už nejaký čas nerozumeli a hoci to Johanna nikdy nepovedala priamo, Madeline sa obávala, že je v tom ešte niekto ďalší.

„Kto vie?“ Johanna prevrátila očami. „Vždy si niečo nájde. Dúfam, že sa mu budem úspešne vyhýbať. Nedovôlim, aby ti pokazil oslavu. Počkaj,“ vytiahla z vrečka telefón a pozrela sa na displej.

Vtom k nim s ľahkým poskakovaním pribehla Alyssa, v ruke mala dosku s papiermi a na tvári mierne vystre-

sovaný výraz. „Madeline,“ oslovila ju a zastrčila si za ucho neposlušný prameň blond vlasov. „Neviem nájsť Wesa. Netušíš, kde by mohol byť?“

„Och, nie som si istá.“ Madeline sa rozhliadala po dvore. Pri desiatkach kovbojských klobúkov, ktoré zakrývali tváre, bolo ťažké rozoznať, kto je kto. „Určite tu niekde bude.“

Alyssa si zahryzla do pery. „Naozaj ťa nechcem zaťažovať organizačnými detailmi. Toto mal byť *tvoj* večer.“

„Prepáč, ale musím to vziať,“ prerušila ich Johanna náhle a zdvihla telefón.

„Ďalšia budúca mamička?“

„Klasika,“ povzdychla si Johanna. „Určite to nebude nič vážne, len falošné kontrakcie. Ak uvidím Wesa, poviem mu, aby ťa šiel hľadať.“

Madeline prikývla. Veľmi dobre poznala tie dotieravé Braxton-Hicksove kontrakcie. Keď Johanna odbehla hľadať tichšie miesto na telefonát, Madeline sa opäť obrátila k Alysse, ktorá pozorne študovala oblohu.

„Nezdá sa ti, že bude pršať?“ spýtala sa vydesená Alyssa. „Predpoveď teraz hovorí, že po západe slnka by mal začať dážď.“

Madeline sa tiež zahľadela na nebo. Bolo jasné a sýto-modré, hoci slnko rýchlo strácalo svoju predchádzajúcu silu. „Podľa mňa nebude,“ zhodnotila Madeline a pohľadom opäť zablúdila k čašníčke.

„Budem to sledovať,“ uzavrela Alyssa a rýchlo sa vzdialila.

Madeline zrazu niekto prudko potiahol za lakeť. Otočila sa a zbadala Daltona Monaghana. „Kde je Johanna?“ spýtal sa bez okolkov.

„Telefonuje,“ odpovedala Madeline a pozrela sa na Johanninho manžela. Pod klobúkom sa mu leskli kvapky potu a pomaly mu stekali po spánkoch. Košeľu mal celú premočenú.

„S kým?“ naliehal Dalton a stisol jej lakeť ešte pevnejšie.

„S klientkou,“ odvetila pokojne, nenechala sa vyviesť z miery. Zadával sa na ňu a pozorne ju skúmal, akoby sa snažil zistiť, či hovorí pravdu.

„Dalton, to bolí,“ ohradila sa Madeline a pokúsila sa vyslobodiť z jeho zovretia.

Rýchlo ju pustil. „Prepáč,“ ospravedlnil sa, no nepôsobil zrovna ľútostivo. „Ak ju uvidíš, povedz jej, nech ma hneď nájde. Je to dôležité.“

„Odkážem,“ prikývla Madeline a trela si lakeť, zatiaľ čo Dalton zmizol v dave. Bolo zrejmé, že s Johannou a jej manželom sa dialo niečo omnoho vážnejšie, než jej priateľka dávala najavo. Pri prvej príležitosti bola Madeline rozhodnutá prísť tomu na koreň.

Pokračovala v obchôdzke a zvítala sa s ďalšími hosťami. Potom zastala a zahľadela sa na skupinku ľudí, ktorí výskali a povzbudzovali ženu v tmavých leviskách a krátkom tope veľkosti vreckovky. Obratne jazdila na mechanickom býkovi, ktorého zabezpečil Wes.

„Myslím, že by sme to mali posunúť a začať celú tú show už teraz,“ navrhla ustráchané Alyssa. „Potom môžeme

podávať večeru. Ak začne pršať, koncert presunieme do stodoly.“

Madeline dobre vedela, že to bude robota navyše – presúvanie aj istá dávka improvizácie – no nič by nepokazilo náladu viac než dvesto do nitky zmoknutých hostí. „Znie to rozumne,“ zhodnotila nakoniec. „Ja pohľadám Wesa a ty môžeš zatiaľ všetkých nasmerovať dozadu.“ Skôr než si to stihla rozmyslieť, dodala: „Nevieš, kto je tá čašníčka?“ kývla smerom k Mellie.

Alyssa sa zahľadela do davu. „Nemám tušenie. To by vedel vedúci cateringu. Pravdepodobne nejaká vysokoškolačka, čo si chce privyrobiť. Stretieme sa o chvíľu pri balíkoch sena.“

Madeline prikývla a Alyssa sa hneď vydala splniť misiu. Čašníčka predsa musela s Wesom hovoriť o niečom, čo súviselo s organizáciou roznášania jedál. Ach, veď je to na smiech. Zas len nad všetkým prílišne dumá a robí unáhlené závery. Ako zvyčajne.

Madeline nasucho preglgla. Tak a je to tu. Čoskoro sa dozvedia niečo viac o tomto malom stvorení, ktoré nosí pod srdcom. Budú mať dievčatko, ktoré zdedí po Madeline lásku ku koňom? Alebo chlapčeka s Wesovými jamkami v lícach a jeho tvrdohlavosťou?

Madeline sa predierala davom v nádeji, že nájde manžela, no všade videla len záplavu stetsonov a kabeliek Gucci. Jeden realitný developer, ktorý už dlhší čas krúžil okolo ich pozemkov, natiahol ruku a dotkol sa jej brucha práve v okamihu, keď fotograf stlačil spúšť. Madeline sa strhla, otočila

sa a ocitla sa tvárou v tvár Mii a Sullymu Prestonovcom, ich susedom zo západu. Ak rodina Drakeovcov vo Wyomingu mala istý „cveng“, rodina Prestonovcov bola priam dynastiou. Sully Preston sprostredkoval predaj koní pre ranč a jazdecký biznis Madeline a Wesa, no netrvalo to dlho. Sully sa viac zaujímal o zisk než o zdravotný stav a bezpečnosť koní a ich jazdcov. Obchodné partnerstvo sa rozpadlo rýchlo a nepekne. A teraz sa tu Prestonovci objavili bez pozvania.

Mia, v kovbojských čižmách, krátkej džínsovej sukni a korzete posiatom perlami, jej položila obe ruky na brucho. „Úplne žiaríš,“ nešetrila chválou. Jej dlhé červené nechty silno kontrastovali s bielymi bavlnenými šatami Madeline. Vedľa nej stál Sully v čiernej košeli s vyšitým lietajúcim orlom na oboch stranách hrude. V rukách držal veľký balík zabalený v modrom papieri, ozdobený čiernou saténovou mašľou. Darčkový modrý papier až nápadne prezrádzal, že bol zabalený u Tiffanyho. Madeline sa zrazu začalo ťažšie dýchať. Títo dvaja! Akým právom sa jej dotýkajú? Kde je Wes? A prečo sa Johanna ešte nevrátila? Tá by sa bez váhania postavila medzi svoju priateľku a kohokoľvek, kto by sa odvážil hladkať jej brucho. Jediným pohľadom by votrelca prinútila na ústup.

„No ale pozrime sa,“ rozhliadla sa Mia a jej prehnane nalíčené oči sa rozšírili v predstieranom obdivu. „Musím uznať, že ste nasadili vysokú latku. Rodeo? A Reba? Raz darmo, vy dvaja ste dokonalí hostitelia!“

Prestonovci im takmer celý rok znepríjemňovali život a Madeline mala chuť povedať Mii, aby sa „spakovala“,

zobrala svojho manžela a odišla. Dobre však vedela, že sa na nich upierajú dychtivé pohľady. Všetci boli zvedaví, čo sa bude diať.

„Prečo ste tu?“ stíšila hlas Madeline a ustúpila o krok. Na tvári si však zachovala zdvorilý úsmev.

„Chceli sme vám zablahoželať,“ prehovoril Sully a vtisol jej do rúk balík. „Malý darček na zmierenie. Kde je Wes? Rád by som s ním prehodil zopár slov.“

„Teraz na to nie je vhodný čas ani priestor,“ namietla Madeline a snažila sa hovoriť čo najmiernejšie. „Pekne vás prosím, radšej odíďte.“

„Ale no tak,“ nedala sa Mia a detinsky našpúlila pery. „Len sa snažíme urovnať staré spory, Madeline. Nemusíš hneď z toho robiť scénu.“

Madeline vytiahla z vrecka telefón a začala písať Wesovi: SOS. Cez hlasnú vravu začula dunivý smiech svojho švagra. Dix Drake, o tri roky starší než Wes, bol chlap ako hora, vždy pohotový, s jedinečným zmyslom pre humor a dvomi bývalými manželkami, ktoré boli doňho stále trochu zamilované. Madeline to chápala. Bol zábavný a bezstarostný. Stredobod každého večierka. Lenže Dix mal vo zvyku zmiznúť vždy, keď prišiel čas pracovať, a s mimoriadnou obľubou utrácal peniaze. Hádali sa o všetko, od druhu sena, aké dávať koňom, až po cenu, za ktorú by mali predáť kvalitného valacha. No ešte pred smrťou ich otec trval na tom, aby rodinný podnik zostal v rodine. Vzťah medzi Wesom a Dixom bol možno ešte komplikovanejší než ten medzi Madeline a jej sestrou, s ktorou nehovorila od otcovho pohrebu.

„Prečo sa nejdete porozprávať s Dixom?“ navrhla Madeline. „Určite vás rád uvidí.“ Podala Mii zabalený balík. „On už bude vedieť, čo s tým.“ Madeline sa otočila chrbtom k Prestonovcom a začala zdaviť ostatných hostí trochu neprirodzene a nútene veselo. Kútikom oka sledovala, ako sa Prestonovci približovali k Dixovi. Starší z bratov Drakeovcov vyzeral napäto, naklonil sa a niečo pošepkal Sullymu do ucha. Obaja sa na seba chvíľu dívali s kamennými tvármi, až kým Dix Sullyho nepotľapkal po pleci a neodišiel preč.

S balíkom v rukách sa Prestonovci presunuli k darčekomu stolu, no zastavila ich Johanna. Stála tam razantne s rukami vbok. Poznala minulosť Madeline a Wesa so Sullym a Miou. Zdalo sa, že si vymenili niekoľko slov, potom Sully odovzdal darček Johanne a vybral sa k čašníkovi, ktorý niesol podnos so šampanským. Z druhej strany dvora Johanna zachytila pohľad Madeline. Priateľka sa na ňu usmiala a zamávala, no Johanna len neprítomne zdvihla ruku a potom sa s darčekom v náručí rýchlo vzdialila.

Nasledujúcich pätnásť minút viedla Madeline zdvorilostný rozhovor s bývalou kongresmankou a jej manželom, až kým konečne nevidela Wesa. Kráčal k nej s brokovnicou v ruke. Alyssa ho zrejme našla a povedala mu o predpovedi počasia. Wes zdvihol pušku. „Je čas.“

„Wes, Prestonovci sú tu,“ povedala Madeline práve vtedy, keď ju chytil za ruku a viedol ju k balíkom sena.

„Ignoruj ich,“ radil jej Wes. „Nedovoľ im, aby nám pokazili večer.“ Madeline mu chcela oponovať, že už sa im to

podarilo, no mal pravdu. Bol to ich deň, ich výnimočný okamih.

Dav, ktorý sa vytvoril za balíkmi sena, sa rozostúpil a uprelo sa na nich dvesto párov rozžiarených, zvedavých očí. Muž celý v čiernom oblečený v štýle Johnnynho Casha so stetsonom na hlave vytiahol z puzdra pištoľ, zdvihol ju do vzduchu a zvolal: „Pištole!“ Madeline, ktorá si na zlomok sekundy myslela, že zbraň vystrelí, takmer zakolísala. Wes ju zachytil a žena v tyrkysovom overale vykrikla: „Perly!“ Nasledoval súboj pokrikov.

„Perly, perly, perly!“ hučali ženy.

„Pištole, pištole, pištole!“ kontrovali im muži.

Je mi to jedno! túžila Madeline zakričať z celého hrdla. Prečo na tom vlastne záležalo? A prečo si sem vôbec pozvali týchto ľudí, v podstate cudzincov? Prečo ich pustili do svojho domova?

Z davu sa znovu vynorila Alyssa, v jednej ruke dosky s papiermi, v druhej bezdrôtový mikrofón. Podala ho Wesovi, no Dix sa medzi nich postavil a vytrhol mu ho z ruky. Wes sa len potichu zasmial, resignovane pokrútil hlavou a širokým gestom ruky vyzval brata, aby sa ujal slova.

Dix počkal, kým pokriky utíchli, a potom prehovoril. „Všetkých vás srdečne vítam!“ začal. „Ďakujeme, že ste sa k nám pridali pri tejto významnej udalosti. Viem, že Wes a Madeline sú nesmierne radi, že ste tu dnes večer s nimi. O chvíľu sa všetci dozvieme, kto tu bude o zopár krátkych týždňov šéfovať!“ Dixov komentár sprevádzal smiech

z publika. „Zdá sa, že sa k nám blíži dážď, takže došlo k malej zmene plánov.“

Madeline sa pozrela na Wesa. Očakávala, že bude nasrdený, no namiesto toho sa zoširoka usmieval a smial sa spolu s publikom.

Ktosi zozadu zapískal a z plných pľúc zakričal: „Nech žijú pištole!“

Dix podal mikrofón Wesovi, ten ho vzápätí natiahol k Madeline. Madeline pokrútila hlavou. Prehovoriť pred takým veľkým zhromaždením? To bolo posledné, po čom túžila. A kde je vlastne Johanna? Neprišlo jej správne začať bez nej.

Wes jej znovu strčil mikrofón k tvári, takmer jej ho vtisol do rúk, a povzbudivo sa na ňu usmial. Nová výzva. Neochotne vzala mikrofón. Horúčkovo hľadala tie správne slová, vlastne akékoľvek slová. Napokon zo seba dostala: „Ďakujeme vám všetkým, že ste prišli osláviť s nami tento výnimočný deň. A či už budeme mať chlapca, dievča alebo niečo medzi tým, verte, že budeme šťastní.“ Madeline podala mikrofón späť Wesovi a o krok ustúpila, aby mu dala najavo, že skončila. Keď súťažila v drezúre, nevadilo jej, že sa na ňu upierali všetky oči. Vedela, že diváci v skutočnosti sledujú koňa, a že ona je len doplnok, predĺženie toho krásneho tvora, na ktorom jazdí.

„Tak dobre!“ zvolal Wes. „Ste pripravení na veľký tresk?“

Nasledoval zborový výkrik. „Áno!“ a ďalšie kolo skandovania. *Pištole... Perly... Pištole... Perly... Pištole... Perly...*

„Dobre, dobre,“ snažil sa ich prekričať Wes, „teraz sa upokojíme! Všetci pekne zostaňte za balíkmi sena. A komu vadia hlasné zvuky, nech si zapchá uši!“

Madeline sa trochu odtiahla, no Wes ju chytil za ruku.

„Kam ideš? Urobme to spolu.“ Podával jej dvojhlavňovú zbraň.

Naozaj chce vyslať guľku letiacu rýchlosťou dvetisícdeväťsto kilometrov za hodinu smerom k starej dodávke, v ktorej sa nachádza výbušnina naplnená modrým alebo ružovým práškom? Nie. Nechce. Madeline nemala v oblube zbrane. Nerada ich držala, nepáčila sa jej ich váha v rukách ani studený kov na prstoch. A už tobôž sa jej nepáčila predstava, že ich jednoduchý mechanizmus dokáže vymrštíť nepatrný kúsok kovu takou silou, že môže rozdrviť kosť, preraziť miechu alebo roztrhať vnútorné orgány.

„Urob to ty,“ hlesla a tlačila brokovnicu k Wesovi. „Ja sa budem len pozeráť.“

Wes položil zbraň na balík sena, pokrčil kolená a pritlačil oko k mieridlu. Potom sa narovnal a objal Madeline okolo pásu. „Všetci sa pozerajú, Madeline,“ zašeptal pomedzi zuby. „Proste to stlač.“ Neochotne prikývla a Wes sa postavil tesne za ňu, hrudou sa opieral o jej chrbát. Položil si bradu na jej plece a jemne Madeline naklonil cez balík sena, až to pôsobilo trochu intímne. Očividne to tak vnímali aj hostia. Ozvalo sa chápacé popískovanie a posmešné komentáre.

Wes prechytil pušku tak, aby mali obaja prsty položené na spúšti. Madeline cítila jeho teplý dych na krku,

vdychovala vôňu jeho kolínskej. Nepáčila sa jej predstava, že strelná zbraň je tak blízko dieťaťa. Zdalo sa jej, že cíti splašený tlkot jeho srdiečka, ako vtáča lapené v kletke. Alebo je to možno jej vlastný tlkot. „Pripravená?“ uisťoval sa Wes.

„Dúfala som, že počkáme na Johannu,“ namietla Madeline a pokúsila sa vystrieť, no Wes ju celou váhou pevne držal na mieste.

„No tak, Madeline,“ nedal sa Wes, celý netrzeplivý. „Teraz nerieš Johannu. Ide predsa o nás a naše dieťa. Poďme už.“

Niekoľko vedľa nich začal odpočítavať. „Desať, deväť, osem, sedem.“

Pridali sa aj ostatní hostia. Madeline privrela jedno oko a čierne X, namaľované na korbe starej dodávky, sa jej zaostriilo pred očami. „Šesť, päť...“

„Tak poďme na to,“ pošepol jej Wes a usmial sa na ňu. Zvýšil tlak na prst, ktorý mala ohnutý okolo spúšte. „Už niet cesty späť.“

Madeline pocítila, ako ňou preletela vlna vzrušenia. Je to tu. „Dva, jedna!“ zakričali diváci. Wes prudko pritlačil svoj prst na jej a Madeline ucítila, ako guľka hladko prešla komorou. Spätný ráz prišiel okamžite a pažba pušky jej vrazila do mäkkého miesta tesne pod kľúčnou kosťou. Dodávka explodovala ako ohnivá guľa a Madeline začula zborové „óóó“ a „ááá“, výbuchy smiechu a nadšenia. Zdvihla pohľad k oblohe, v očakávaní, že zazrie stĺp modrého alebo ružového dymu. Vtom jej však spoza chrbta zaznel ďalší, uši trhajúci výbuch, a rezonoval jej až niekde hlboko v hlave.

Madeline sa ocitla vo vzduchu. Manželova blízkosť, ktorá ju predtým upokojila, náhle zmizla a puška jej vypadla z rúk. Na zlomok sekundy sa Madeline vyľakala, že zbraň vystrelila blúdiacu guľku do nič netušiaceho davu alebo, horšie, do jej vlastného lona. Zavalila ju vlna horúčavy a cítila, ako sa jej šaty lepia na kožu. Privrela oči a na chvíľu nič nevnímala. Svet okolo nej utíchol. Nič ju nebolelo. Necítila celkom nič. Bolo to príjemné, povznášajúce a na okamih ostala visieť vo vzduchu. Pripomenulo jej to časy, keď boli so sestrou malé, ležali spolu na veľkej nafukovačke, nohy prepletené a lenivo sa vznášali po Prairie Creek.

Potom Madeline tvrdo dopadla na zem, dych jej uviazol v hrudi ako hustá hrča, ktorá bránila vzduchu dostať sa do pľúc alebo z nich uniknúť. Razom otvorila oči. Okolo nej ľudia kričali, potácali sa, chytali sa za ruky a snažili sa dostať čo najďalej. Na zemi sa povalovali klobúky a poháre na víno. Kde je Wes? Johanna? Neschopná sa postaviť, Madeline pozrela k oblohe. Čierne oblaky viseli ťažko vo vzduchu. Prišla búrka? Nie, to nemohla byť búrka.

Končatiny, chrbát aj hlavu jej zaplavila tupá bolesť. Madeline si rukami siahla na brucho. Dieťa. Je dieťa v poriadku? Skúsila zakričať, no v hrdle jej ostala spálená, zhorknutá chuť. Snehové vločky sa lenivo knísali k zemi. Ale veď to nedáva zmysel! V tejto nadmorskej výške a tak neskoro v máji nesneží. Nehovoriac o tom, pomyslela si Madeline, a podľahla neodolateľnej túžbe privrieť oči, snehové vločky predsa nie sú ružové.

2. Kapitola

MADELINE

„MADELINE,“ ZAČULA WESOV HLAS, dunivý a vzdialený.
„Si v poriadku?“

Ležala na chrbte, ovzdušie bolo stále zahalené dymom. Je v poriadku? Je naozaj v poriadku? Zvonenie v ušiach ustupovalo a ona znova začala počuť. V diaľke húkali sirény. Pomoc bola na ceste. Madeline si rýchlo očami prebehla telo. Zdalo sa, že nič nemala zlomené, no hlava ju bolela ako nikdy. Dotkla sa vlasov a očakávala, že prstami ucíti krv, no namiesto toho narazila na navierajúcu hrču. Snažila sa rozpamätať, čo sa presne stalo. Wes stlačil spúšť a dodávka vybuchla. Výbuch, to bolo ono. Niečo sa muselo stať pri

výbuchu. Dieťa. Božemôj, ako je na tom dieťa? Chvatne si priložila dlane na brucho.

„Madeline, Madeline!“ ozval sa opäť Wes, tentoraz naliehavejšie. Uvidela jeho zúfalú tvár.

„Ššš,“ zahriakla ho Madeline. „Prosím, buď teraz ticho.“ Potrebovala ležať úplne nehybne a plne sa sústrediť, aby dokázala ucítiť pohyb dieťaťa. Teda dievčatka. Budú mať dievčatko, pomyslela si Madeline, keď si spomenula na ružové obláčiky dymu, ktoré zazrela v ohnivom čiernom mraku. Jej malinká dcérka ju istotne každú chvíľu kopne do močového mechúra, čo je jeden z jej obľúbených pohybov. Nič sa však nedialo. Žiadne kotrmelce, žiadne premety. Nič.

Wes si k nej kľakol a vložil svoju ruku do jej dlane. „Pomoc je na ceste. Zostaň v pokoji. Nehýb sa.“

Madeline prikývla, po lícach jej stekali horúce slzy. „Čo sa stalo?“

„Musela to byť tá dodávka. Zrejme spustila väčšiu explóziu.“

„Ale ako?“ nechápala Madeline. „Hovoril si, že sa nič nemôže stať... Je niekto zranený?“

„No, nemalo sa nič stať,“ pokrútil hlavou Wes, úplne zmätený. „Fakt netuším, čo je vo veci.“

Madeline sa s námahou posadila a rozhládla sa okolo seba. Trávnik bol posiaty zuhoľnatými kusmi dreva. Stan nad jedálenskými stolmi sa zrútil a pokrývali ho tancujúce plamene, ktoré sa hrstka hostí a členov obsluhy snažila udusiť všetkým, čo mali poruke – kovbojskými klobúkmi, obrusmi, starou podsedlovou dekou. Ostatní hostia vytvorili

malé, tesné hlúčky a držali sa jeden druhého. Niektorí sedeli v tráve a plakali, iní stáli s prázdnyim pohľadom, akoby v šoku. Z dymu sa vynoril rodeový klaun, pestrofarebný kostým mal teraz začmudený a mejkap mu stekal po spotenej tvári. Pomáhal fotografovi, ktorý krvácal z hlavy. Madeline sa však nevedela odtrhnúť od pohľadu na starú stodolu. Z okna senníka na poschodí aj zo strechy šľahali obrovské plamene. Nieкто vytiahol hadicu z jednej zo stajní a iný zas priniesol vedrá a nádoby všetkých veľkostí. Ďalší, medzi nimi aj Johannin manžel Dalton, bežali k horiacej stodole a hádzali naň vodu. Vedeli, že jediná zblúdená iskra by mohla zapáliť dom, alebo ešte horšie, stajne plné jej milovaných koní.

„Dokážeš chodiť? Musíme ťa odtiaľto dostať preč.“

Madeline prikývla a Wes jej pomohol postaviť sa na nohy. Bola bosá. Výbuch ju vymrštil do vzduchu a žabky jej z nôh úplne zhodil. Opierala sa o Wesa a pri každom kroku sa bolestivo mykla. Drsná zem jej pichala do chodidiel. Zaviedol ju na skosenú lúku, do bezpečnej vzdialenosti od horiacej stodoly, no stále dosť blízko, aby videla, čo sa deje. Prvotný šok z nej začínal opadávať a doliehala na ňu celá obludnosť toho, čo sa stalo.

„Chod“, nabádala ho Madeline, vedomá si, že potrebujú každé ruky.

Wes pokrútil hlavou. „Nie“, namietol. „Neopustím ťa.“

„Ja som v pohode.“ Ale bolo to naozaj tak? Dopadla tvrdo na zem a dieťa sa stále nepohlo.

Madeline prebehla pohľadom hostí. „Kde je Johanna?“ čudovala sa. „Nevidel si ju?“

„Nie. Ale určite je niekde tu. Nevieš, kde je Dix?“

„Nie.“ Naposledy videla Dixu tesne predtým, než podal mikrofón svojmu bratovi. „Chod', chod',“ zopakovala. „Na-ozaj, som v poriadku. Len sa musím zorientovať,“ uisťovala ho, keď sa na ňu pochybovačne pozrel. „Bež im pomôcť, nájdí brata. A skontroluj kone.“

„Počkaj tu!“ prikázal jej. „Nehýb sa odtiaľto a ja sa po teba vrátim.“ Stisol jej ruku, pobožkal ju na líce a potom sa rozbehol preč. Zmizol v oblaku tmavosivého dymu.

Madeline ďalej zrakom prehľadávala pozemok v snahe zazrieť aspoň kúsok Johanninho dlhého tmavého vrkoča či jej semišovej sukne. V diaľke sa postupne zosilňovali ostré zvuky sirén. Pomoc bola na ceste. Nakrátko pokosená lúka naľavo od domu slúžila ako provizórne parkovisko pre hostí. Ak by na toto strnisko dopadla jediná iskra, mohla by spustiť reťazovú reakciu. Viac než stovka áut s nádržami plnými benzínu a nafty tam bezmocne čakala na svojich pánov.

Vzduch bol naplnený hustým, atramentovým dymom, ktorý zakrýval obrys hory aj zapadajúce slnko. Cez bočný dvor sa predral hasičský voz, drviac levanduľu a ruskú šalviu panej domu. Jeho masívne pneumatiky vyrezávali do pôdy hlboké koľaje. Madeline si to sotva všimla – zastavila sa až pri pohľade, ktorý sa jej naskytol. Na zemi ležala žena, ruku mala prehodenú cez tvár, zatiaľ čo jej niekto tlačil na brucho handru nasiaknutú krvou. Madeline si postupne začínala uvedomovať rozsah tragédie. Nejaký muž oživoval Garyho Wilsona. Gary bol prezidentom banky, v ktorej mali

hypotéku. Jedna z jej študentiek jazdeckého kurzu sa bezcieľne potácala dymom, po tvári jej stekali slzy. Takmer sedemstokilový býk ušiel z rodeového výbehu a klusom mieril k horám. Zbadala Mellie, mladú čašníčku, ako beží a kričí, pričom jej plamene tancujú po prednej strane nôh. Jeden z hostí ju zrazil na zem a vlastným telom oheň zadusil.

Bolo to zlé. Veľmi zlé. Madeline bojovala s nutkaním zvracať. Chcela pomôcť. Ale ako? Voda, pomyslela si. Môže rozdávať fľaše s vodou, snažiť sa hostí upokojiť a uistiť ich, že pomoc je tu, že sa o nich postarajú. Na vratkých nohách sa pohla smerom k stodole, kde prebiehal úvod večierka. Vedela, že tam majú dostatok balenej vody, no niekto ju chytil za ruku. Mia. „Ne-nevidela si Sullyho?“ habkala so slzami v očiach, ruku mala zvesenú v neprirodzenom uhle. „Nemôžem ho nájsť.“

Madeline pokrútila hlavou. „Pomôžem ti ho hľadať,“ prisľúbila. „Si zranená. Sadni si.“

Mia zaprotestovala: „Potrebujem Sullyho,“ a potáčajúc sa odišla. Zranených bolo príliš veľa a záchranárov príliš málo.

Hasičské auto prudko zabrzdilo. Dvaja hasiči vyzvali hostí, ktorí sa pokúšali uhasiť oheň, aby ustúpili od plameňov. So strojovou precíznosťou začali odvíjať hadice.

Madeline bola fascinovaná plameňmi, ktoré sa valili po streche stodoly, a hustým oblakom dymu. Drevo spurne kvílilo, ako ho požierali ohne. Priblížila sa, bez toho, aby si ju hasiči všimli, a tvár jej sčervenela od sálajúceho tepla. Madeline len nejasne vnímala ďalšie sirény a výkriky: „Sem!“ a „Prosím, pomôžte!“ Dorazila ďalšia pomoc.

Prúd vody syčal a vrčal, keď narážal do plameňov a dreva. Stodola sa premenila na živú bytosť. Krútila sa, stonala, až sa napokon zrútila sama do seba a zmenila sa na obrovskú hromadu zuhoľnatených trávov. Tu a tam vykúkali očadené poľnohospodárske stroje.

„Pani, pani!“ ozval sa hlas. „Zostaňte na mieste. Postaráme sa o vás.“

Madeline odtrhla pohľad od stodoly. Vedľa nej stála žena v sivomodrej košeli s nápisom *Záchranná zdravotná služba Woodson County*, a čelo mala zvrátené obavami.

„Bolo tam dievča,“ naliehala Madeline. „Tam vzadu. Mala na sebe plamene. Pomohol jej už niekto?“

„Áno, pani,“ odpovedala záchranárka. „Ale ja sa obávam o vás. Krvácate.“

Madeline sa pozrela dole. Biele šaty mala umazané sádzami a niečím ružovým. Uľavene sa usmiala, keď jej došlo, čo sa stalo. „Och, to nie je krv. Je to ružový prášok. Má znamenať, že čakáme dievčatko.“

„Gratulujem,“ odvetila a energicky mávala rukou vo vzduchu. Zrazu sa okolo nej zjavili ďalšie tri sivomodré košeľe a viedli ju k nosidlám, ktoré sa tam rýchlo objavili.

Madeline sa snažila pozrieť ponad ich plecia na hasičov, ktorí sa teraz krok po kroku posúvali vpred s krompáčmi. Opatrne sondovali pozostatky stodoly.

„Pani, krvácate.“ Záchranárka hovorila už naliehavejšie. „Musíme vás a vaše dieťa dostať do najbližšej nemocnice.“

„Mám pôrodnú asistentku,“ oponovala Madeline. Končne ucítila nepríjemné vlhko pod pásom a začala ju

popadať panika. Opatrne sa dotkla premočenej látky a jej prsty boli hneď pokryté krvou. „Môžete ju nájsť? Je tu niekde, ale ja neviem, kde presne.“

Dieťa. Azda už rodí? vyľakala sa Madeline. Na to je príliš skoro. Má pred sebou ešte šesť týždňov. Nechala sa záchranármi otočiť na ľavý bok a uložiť na nosidlá. Jeden z nich vytiahol stetoskop a priložil studený disk na jej brucho, zatiaľ čo záchranárka prechádzala rukou hore a dole po jej rukách a nohách. A hľadala čo? Zlomeniny?

„Máte tu staršie modriny,“ zhodnotila. „Spadli ste nedávno?“

Madeline pokrútila hlavou. „Mám kone. Vedia byť riadne nepokojné.“

„Máte škaredú ranu na chrbte. Bolí vás to?“

Bolí ju to? Madeline si prezrela telo a zdalo sa jej, akoby celá znecitlivela. „Nie,“ odvetila. „Prosím, kde je môj manžel?“

„Musíme ísť,“ zavelila záchranárka so stetoskopom okolo krku. Madeline skúmala jej tvár, hľadala odpovede. Bola nečitateľná.

„Kam?“ spýtala sa vydesene. „Kam ideme?“

„Do Jacksonu. Tam je najbližšia traumatologická príjmová ambulancia. Ale nebojte sa. Postaráme sa o vás a vaše dieťa.“

Jackson? Traumatologická ambulancia? To nemôže byť pravda.

„Hej!“ zakričal jeden z hasičov a zdvihol ruku do vzduchu. „Niečo tu máme. Musíme ustúpiť.“

Madeline sa strhla, akoby očakávala ďalší výbuch, no nič sa nestalo. Záchranári začali tlačiť nosidlá po hrboľatom teréne. Bolesťivý krč jej prešiel bruchom a križmi. Z hrdla sa jej vydral zdesený výkrik. Záchranári zrýchlili krok a ponáhľali sa s ňou k sanitke, ktorá čakala na kraji príjazdovej cesty.

Hasiči sa naopak nepohybovali tak rýchlo. Prehodili si sekery cez plecia a odstúpili od trosiek. Presunuli sa tesne za spálené okraje trávy, ktorá lemovala to, čo zo stodoly zostalo. Hlavy mali sklonené, akoby sa modlili.

Kde je Wes? Johanna? Madeline začínalo dochádzať, čo sa deje. Našli niekoho? Telo? Musela zistiť, na čo sa hasiči pozerajú. „Zastavte!“ vykrikla Madeline a záchranári sa prudko zastavili. Skôr než sa mohli znovu pohnúť, zošmykla sa z nosidiel a bosými nohami dopadla na tvrdú zem. Krívajúc sa pohla k skupine hasičov a lakťami si prerazila cestu pomedzi nich.

„Hej!“ zakríčal jeden hasič a chytil ju za lakeť, no Madeline sa mu vytrhla a urobila ďalší krok vpred. Na zemi pred ňou ležali spálené, pluzgiermi pokryté pozostatky niečoho, čo kedysi muselo byť človekom. Pohľadom skĺzla po celej dĺžke sčernetého tela, až sa zastavila na prameni zuhoľnatých tmavých vlasov. V hrdle sa jej nahromadila žlč. Hustá a trpká žlč. Obišla hromadu trosiek, aby mala lepší výhľad. Stoj čo stoj musela vedieť, kto to je.

„Pani!“ okríkol ju ďalší záchranár, „musíme vás dostať do nemocnice!“

Nevšímal si ho a pokračovala vpred. „Johanna?“ povedala tichým, sotva počuteľným hlasom, hoci už vedela, že

je to ona. Priateľkine oči boli dokonán otvorené a neprítomne hľadeli do prázdna, jej tvár bola podivuhodne nedotknutá ohňom. Ako to bolo možné? „Je mŕtva?“ Madeline nedokázala odtrhnúť zrak od Johanninej tváre. Nikto jej neodpovedal, no odpoveď už poznala. V hrdle sa jej dral výkrik, no vtom jej do chrbta vystrelila ďalšia vlna bolesti a Madeline sa so stonom prehla dopredu. Jeden z hasičov ju jemne podoprel a ráznym krokom viedol k nosidlám. Vzápätí ju rýchlo niesli k sanitke, kde ju plynulým pohybom zdvihli a naložili dovnútra.

„Počkajte!“ zakričal niekto. „Máte miesto ešte pre jednu?“

Do vnútra nazrel ďalší záchranár. „Máme tu jednu s popáleninami. Je v šoku. Akurát som jej dal Demerol.“

„Naložte ju,“ povedala prvá záchranárka a posunula nosidlá s Madeline, aby urobila viac miesta.

Priestor zaplnil štiplavý zápach. Zmes petroleja a spáleného mäsa. Madeline potláčala nutkanie zvracať, keď vedľa nej zasunuli ďalšie nosidlá. Bola to Mellie, čašníčka. Zmieňala sa v bolesti a na mieste ju držali len starostlivo upevnené popruhy na nosidlách.

Zblízka boli popáleniny na Mellinej nohe desivou zmesou roztaveného polyesteru a sýtočervených pluzgierov. „Bolí to!“ kričala. „Prosím, spravte s tým niečo, nech to prestane!“

„Sme pri vás,“ záchranárka sa snažila upokojiť pacientku.

Mellie jednou rukou nekontrolovateľne švihla do vzduchu a udrela Madeline do líca. Chúďa dievča, pomyslela

si Madeline, musela byť vystrašená a nepredstaviteľne trpieť. „Neboj sa, postarajú sa o teba,“ utešovala ju Madeline a chytila ju za ruku. Studené prsty sa jej triasli. „Na, stlač mi ruku,“ nabádala ju. „Lieky proti bolesti by mali čoskoro zabráť a budeš sa cítiť lepšie, ver mi.“ Madeline netušila, či je to pravda, no táto milosrdná lož sa jej zdala tým najláskavejším, čo mohla povedať. Naliehavo sa obrátila k záchranárke: „Prosím, ponáhľajte sa. Aj ona je tehotná.“

Mellie otočila hlavu a po prvý raz sa im stretli pohľady. Pohľad Mellie bol zahmlený, neprítomný.

„Postarajú sa o teba,“ zopakovala Madeline. „Len dýchaj.“

Mellie prikývla, zatvorila oči, zhlboka sa nadýchla a vydýchla, no bolesť ju premohla a z hrdla sa jej vydral ďalší výkrik.

„Štartujeme!“ zakričala záchranárka na vodiča a sanitka sa pohla, zatiaľ čo siréna zavýjala.

„Mami!“ plakala Mellie. „Prosím... chcem svoju mamu.“ Stisk jej ruky sa zosilnil.

„Zavolajú jej, neboj sa,“ uisťovala ju Madeline. „Dostaneme sa do nemocnice a niekto jej zavolá.“

Mellie pokrútila hlavou a opäť sa pozrela Madeline do očí. Boli plné zúfalstva. „Nemôžu jej zavolať.“ Oblizla si suché pery.

„Tvoja mama zomrela?“ spýtala sa Madeline súcítne a dievča prikývlo.

„Keď som bola ešte malá.“

Niečo teda mali spoločné. Obe boli bez matky. Madeline o tú svoju prišla, keď mala šesťnásť rokov, a túto bolesť dobre poznala.

Madeline dostala ďalšiu kontrakciu. Bolesť jej skrivila tvár, no tá bolesť nebola ničím v porovnaní s bolesťou mladšej ženy vedľa nej, a tak potlačila výkrik. Niečo, čo sa za tie roky naučila priam dokonale. „Pozri sa na mňa,“ premohla sa, keď kontrakcia ustúpila. „Voláš sa Mellie, však?“ Mladá žena prikývla, jej vystrašené oči sa upierali na Madeline. „Dobre to dopadne. Všetko bude fajn,“ povzbudzovala ju Madeline, vedomá si toho, že nemá právo vyslovovať takéto sľuby. Johanna bola mŕtva. Jej spriaznená duša bola mŕtva.

3. Kapitola

LUCY

LUCY QUAIDOVÁ STÍŠILA TELEFÓN, hodila ho na sedadlo spolujazdca a zapla rádio. Jej bývalý sa jej posledné štyri dni neustále pokúšal dovolať, s najväčšou pravdepodobnosťou chcel vedieť, čo sa stalo s jeho džípom a príviesom na kone. Zhodou náhod bola jeho pištoľ v priehradke, zasunutá za balením servítok z benzínky. Lucy mu však predsa len nechala odkaz. *Zobrala som si tvoje auto. Musím si niečo vybaviť. Zavolám ti neskôr.* Očividne chcel bližšie vysvetlenie.

Z rádia hrala rocková stanica zo sedemdesiatych rokov, jediná, ktorú sa jej podarilo nájsť a ktorá nešumela. Slnko klesalo za hory a vrhalo po oblohe kaleidoskop oranžovej,